

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΓΑΒΡΙΗΛ
ΚΑΙ Η ΠΡΩΤΗ ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΚΑΤΟΧΗ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
(1391 - 1403)

Μὲ τὸ παρόν μου σημείωμα θὰ ἥθελα νὰ συμπληρώσω τὴ μελέτη μου «Οἱ δημοσιευμένες διμιλίες τοῦ ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης Ἰσιδώρου» («Μ α κ ε δ ο ν ι κ ἄ » 4 σ. 20 - 34) μὲ δρισμένα νέα στοιχεῖα,¹ τὰ δποῖα δχι μόνον ἐνισχύουν τὰ πορίσματά μου, ἀλλὰ καὶ χύνουν λίγο φῶς στὴ σκοτεινὴ ἴστορία τῶν τελευταίων χρόνων τῆς πρώτης τουρκικῆς κατοχῆς τῆς Θεσσαλονίκης (1391 - 1403).

1. 'Ο Δημήτριος Κυδώνης γράφοντας τὸ 1391 γράμμα πρὸς τὸν βασιλιὰ Μανουὴλ Β' Παλαιολόγο τοῦ ἀφηγεῖται τὴ δεινὴ θέση τῶν κατοίκων τῆς Θεσσαλονίκης, οἱ δποῖοι πολιορκοῦνται ἀπὸ τοὺς Τούρκους (Ἐπιστολαί, ἔκδ. G. Cammelli, σ. 122 κ.ἔ.). 'Η μαρτυρία αὐτή, κοντὰ σὲ ὅσες ἄλλες μνημονεύσαμε στὴν προηγούμενη ἐργασίᾳ μας («Μακεδονικὰ» 4, σ. 23 κ.ἔ.), μᾶς παρακινεῖ νὰ ὑποθέσουμε ὅτι πραγματικὰ ἡ Θεσσαλονίκη τὸν χρόνο ἐκείνον πολιορκήθηκε καὶ ἐπεσε στὰ χέρια τῶν Τούρκων.

2. 'Ἐπίσης τὰ ἀποσπάσματα ἐνὸς ἀνώνυμου ἐγκωμίου, τὰ δποῖα παραθέτει δ κ. B. Λαούρδας² στὴ μελέτη του «Ο Γαβριὴλ Θεσσαλονίκης», τὴ δημοσιευμένη στὴν «Αθηνᾶ» 56 (1952) σ. 199 - 214,³ διαφωτίζουν δρισμένα σκοτεινὰ σημεῖα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Σύμφωνα μὲ αὐτά, πραγματικὰ οἱ Τούρκοι εἶχαν κυριεύσει τὴν πόλη μὲ ἔφοδο, ἀλλὰ δ Θεὸς τὴν ἔσωσε ἀπὸ τὰ φοβερὰ ἐπακολουθήματα τῆς ἀλωσῆς, ὅπως «τὴν Σάρραν καθαρὰν ἀλλοτρίας κοίτης τῷ πατριάρχῃ» καὶ ὅτι «μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν καὶ τήνδε κακῶν ἀπαθῆ καὶ μετὰ τὴν ἀλωσιν ἐν ταῖς χερσὶ τῶν ἀλαστόρων διαφυλάττει τῷ ταύτης προστάτῃ καὶ πολιούχῳ...» (σ. 205), ἐνδείξεις ποὺ ἐνισχύουν τὰ πορίσματα τῆς μελέτης μου, ὅτι δηλ. οἱ κάτοικοι, ἐνῶ περίμεναν νὰ πά-

¹ Κοντὰ σ' αὐτὰ ᾖς θεωρηθῆ καὶ ἡ μνεία γιὰ τὴν πτώση τοῦ κάστρου τοῦ Χορτιάτη (Ἐπιστολαὶ Δ. Κυδώνη, ἔκδ. G. Cammelli, σ. 108).

² Τὴν μελέτη του αὐτὴ μοῦ τὴν ὑπέδειξε δ ἴδιος δ κ. Λαούρδας, τὸν δποῖο καὶ εὐχαριστῶ θερμά.

³ Τὸ κείμενο τοῦ ἐγκωμίου δημοσιεύεται ἀνωτέρω. Βλ. καὶ τὴ μελέτη τοῦ V. L a u r e n t, Le métropolite de Thessalonique Gabriel (1397 - 1416/19) et le couvent de la Νέα Μονή, «Ἐλληνικά», 13 (1954) σ. 241 κ.ἔ.,

θίουν μεγάλα δεινὰ γιὰ τὴν ἀντίστασή τους, «ψυχαγωγίας ἀπήλαυσαν οὐ μετρίας» χάρη στὴν ἀπρόσδοκητα καὶ συμπεριφορὰ τοῦ Βαγιαζίτ Α' καὶ στὶς σωστικὲς ἐνέργειες τοῦ τότε ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης Ἰσιδώρου («Μακεδονικὰ» 4 σ. 23 κ.ξ.).

3. Σύμφωνα μὲ τὶς ἄλλες εἰδήσεις τῶν ἀποσπασμάτων τοῦ ἐγκωμίου γνωρίζουμε καὶ μερικὲς ἄλλες πτυχὲς τῆς ἰστορίας τῆς Θεσσαλονίκης κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς τουρκικῆς κατοχῆς. Ὁ Ἰσιδώρος, λίγο προτοῦ πεθάνη, ὑποδείχνει στὸν αὐτὸν αὐλαῖον καὶ στὸν αὐτὸν ἀρχοντες τῆς κοινότητας ὡς διάδοχό του τὸν Θεσσαλονικέα καὶ ἡγούμενο τῆς μονῆς Στουδίου Γαβριήλ, ἀλλὰ οἱ ἀνώμαλες συνθῆκες τῆς κατοχῆς δίνουν τὴν εὐκαιρία σὲ δρισμένα ἵσχυρὰ ἀτομα ν' ἀντιδράσουν στὴν ἀνάρρησή του στὸν ἀρχιεπισκοπικὸν θρόνον χρησιμοποιώντας, φαίνεται, καὶ τὴν ἐπιρροὴ τῶν κατακτητῶν: «ἔδίδουν γὰρ τοῖς βουλομένοις ἀντιποιεῖσθαι πάροδον δὲ καιρός, τῶν Περσῶν ἔχόντων τὸ κράτος καὶ τῆς ἀριστα τὰ τοιαῦτα ταπεύσης ἐκκλησίας δεινῶς ὑπ' αὐτῶν πολιορκουμένης» (σ. 206).¹ Τέλος δικαῖος δ Γαβριήλ ἔκλεγεται ἀρχιεπίσκοπος καὶ τώρα, δπως μᾶς λέγουν οἱ εἰδήσεις, συνεχίζει τὸ ἔργο τοῦ Ἰσιδώρου καὶ ἀνακουφίζει ἀκόμη περισσότερο τὴν θέση τῶν Θεσσαλονικέων.

Οἱ παρακάτω εἰδήσεις, παρ' ὅλη τὴν γενικότητά τους, νομίζω πὼς ἀναφέρονται σὲ δρισμένα γεγονότα, σὲ συγκεκριμένα ζητήματα. Μερικὰ ἀπ' αὐτὰ εἶναι δυνατὸν νὰ προσδιοριστοῦν, ἐνῶ ἄλλα παραμένουν προβλήματα. Ὁ Γαβριήλ μὲ τὸ ἥθος καὶ τὶς ἀρετές του τόσο ἐπιβάλλεται καὶ προσελκύει τὴν ἐκτίμηση καὶ τὸ σέβας τῶν κατακτητῶν, ὥστε νὰ ὑποχωροῦν στὶς ἐπιθυμίες του καὶ νὰ συμπεριφέρωνται μὲ ἡμερότητα «ἀνήθη» καὶ φιλανθρωπία στὸν κατοίκους. Γενικὰ τὸ κῦρος του ἦταν τόσο μεγάλο, ὥστε νὰ πείθῃ ὅχι μόνο τὸν διοικητὲς τῆς πόλης καὶ τὸν πασάδες νὰ διαπνέωνται ἀπὸ προθέσεις ἀγαθὲς καὶ φιλάνθρωπες πρὸς τὸν κατοίκους, ἀλλὰ καὶ τὸν ἔδιο τὸν Βαγιαζίτ Α' «καίτοι τᾶλλα μιαρὸν ὄντα καὶ ἀναιδῆ καὶ θῆρα μᾶλλον ἢ ἄνθρωπον». Ἔτσι καὶ τὶς δύο φορὲς ποὺ ἀντιπροσώπευσε τὸ ποίμνιό του στὴν αὐλή του κατόρθωσε νὰ φέρῃ σὲ αἷσιο πέρας τὴν ἀποστολή του, γιατὶ πέτυχε μεγάλα προνόμια ὑπὲρ τῶν κατοίκων καὶ ἔσωσε τὴν πόλη ἀπὸ δύο πολὺ μεγάλες συμφορές. Ποιεὶς εἶναι αὐτές: Ἰδοὺ νέα προβλήματα γιὰ τὴν ἰστορικὴ ἔρευνα. Πιθανῶς ἐννοεῖ κατασχέσεις ναῶν, διάφορες ἄλλες ἀπειλές, φορολογικὲς ἐπιβαρύνσεις καὶ ἄλλα καταπιεστικὰ μέτρα, γιατὶ τὸ κείμενο παρακάτω ἀναφέρει ὅτι δ Γαβριήλ ἔγινε «αἴτιώτατος μεγίστων δωρεῶν καὶ δουλείας ἀνεκτοτέρας».

Ἀκόμη δ Γαβριήλ, ἀν καὶ γερασμένος καὶ ἔξασθενημένος, ἀναλαμβάνει μακρὲς διοιπορίες καὶ ὑφίσταται ποικίλες κακουχίες, γιὰ νὰ διαφυλάξῃ

¹ Περισσότερες λεπτομέρειες καὶ συζητήσεις γιὰ τὰ γεγονότα αὐτὰ βλ. Λαυρέντι, ἐνθ. ἀν. σ. 248 - 249, δπου καὶ ἡ σχετικὴ βιβλιογραφία.

τὴν πόλη ἀπὸ «τῆς ἐκ τῶν εὐσεβῶν ἀρχόντων ἐπηρείας καὶ τῶν συνεχῶς ἐπιόντων ἐκεῖθεν δεινῶν» (ἐννοεῖ ἀσφαλῶς τὶς ἔριδες τοῦ Γαβριὴλ μὲ τὸν ἔξαρχο τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριαρχείου Ναθαναὴλ καὶ ἄλλους ἵσως ἀρχοντες). Τὸ πιὸ σπουδαῖο ὅμως καὶ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν ἴστορία τῆς Θεσσαλονίκης εἶναι ὅτι πρωτοστατεῖ, φαίνεται, στὶς διαπραγματεύσεις γιὰ τὴν ἐκκένωσή της ἀπὸ τὰ τουρκικὰ στρατεύματα καὶ τὴν ἀπελευθέρωσή της, ὅπως τουλάχιστο μᾶς ἐπιτρέπει νὰ συμπεράνουμε τὸ παρακάτω χωρίο. «Ἄλλος ὁ μέγιστον ἡμῖν εἰς εὐδοξίαν καὶ παντὶ τῷ βουλομένῳ κροτεῖν εἰς φιλοτιμίαν, ἡ τῆς πόλεως δῆλης ἐστὶν ἐλευθερία καὶ τῆς τῶν ἀσεβῶν δουλείας ἀνάρρωσις, ἦν ἐκείνῳ πᾶς τις δικαιοσύνην τιμῶν δίκαιος ἀν εἴη λογίζεσθαι καὶ τῇ ἐκείνου τῆς ποιμαντικῆς ἐπιστήμης ἀκρότητι».

Γενικὰ ὁ Γαβριὴλ δὲν ἔπαιψε νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν Θεσσαλονίκη κατὰ τὴ διάρκεια τῆς τουρκικῆς κατοχῆς. Ἀξιοθαύμαστες μάλιστα εἶναι οἱ φροντίδες ποὺ κατέβαλε, γιὰ νὰ διαφυλάξῃ τὴν εὐσέβεια τῶν κατοίκων της, ποὺ εἶχαν παραδοθῆ «ἐναγέσι καὶ μιαροῖς θηροῖς» καὶ κινδύνευαν «τοῖς ἐκείνων ἔθεσι συναναψυχῆναι καὶ μαθεῖν τὰ ἔργα αὐτῶν» (σ. 206 - 207).

Ἐτσι χάρη στὴ στάση τῶν ἀρχιερέων της καὶ τῶν κατοίκων της ἥ Θεσσαλονίκη μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσή της μποροῦσε νὰ εἶναι περήφανη ὅτι «τὴν ἀρχαίαν εὐδαιμονίαν ἐξ δεῦρο σφέζουσα, διαγέγονε, μήτε τῆς τοῦ θείου λατρείας καθυφεῖσα μηδοποιοῦν, μηθὲ ὑπὸ βαρβάροις δεσπόταις ἀνασχομένη τελεῖν καὶ τοῖς ἐκείνων ἔργοις καὶ νόμοις καταμαίνεσθαι, ἀλλὰ φιλονεικοῦσα τῷ κοινῷ τῆς οἰκουμένης κατακλυσμῷ μὴ συγκαταδύεσθαι».

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ε. ΒΑΚΑΛΟΠΟΥΛΟΣ